vides d'ex

els exalcaldes de figueres, roses, castelló d'empúries i l'escala enceten una nova etapa lluny del poder

El seu no és un divorci convencional, però sí una separació després d'una relació de molts anys. Deixar el poder sempre costa, tot i que eren conscients que la seva era una feina amb data de caducitat. La química, aquí, no depèn dels sentiments, sinó de la voluntat dels electors. Ells els posen i els treuen, directament o mitjançant l'aritmètica dels pactes postelectorals. Ho saben els exalcaldes de Figueres, Roses, Castelló d'Empúries i l'Escala. Els quatre municipis amb més pes demogràfic de l'Alt Empordà van estrenar alcalde el passat 16 de juny. Però, i els ex? Què és de la seva nova etapa? Joan Armangué, Carles Pàramo, Xavier Sanllehí i Josep Maria Guinart expliquen en aquest reportatge les seves noves vides lluny de les alcaldies, tots ells, però no de la política. Només Armangué s'ha retirat, mentre que Pàramo, Sanllehí i Guinart hi segueixen vinculats, però des dels bancs de la dura oposició.

Potser per això, l'exalcalde de Figueres és l'únic que ha substituït la paperassa oficial i la documentació municipal per la literatura. No és que la resta no llegeixin, però d'ençà que Armangué es va reincorporar a la seva

Poques vegades l'exalcalde de Castelló, Xavier Sanllehí, havia tingut temps per gaudir de la companyia de la seva dona, Maria Carme Barceló i les seves filles

Xavier Sanllehí a la sala on ha presidit nombrosos plens en els dotze anys en què ha estat alcalde

feina a la delegació general de «la Caixa», a Girona, la lectura s'ha convertit en una de les seves majors aficions. *Balzac i la petita modista xinesa*, una novel·la ambientada a la Xina de Mao, obra de Dai Sijie, és una de les lectures de capçalera de l'exalcalde figuerenc. Un bon remei per passar el temps entre els trajectes ferroviaris que fa cada dia entre Figueres i Girona per anar a treballar, després d'uns dies de vacances que ha compartit entre Lisboa, el Port de la Selva i el cap de setmana a Menorca que li van regalar els que van ser els seus companys del govern. Per cert, la seva passió pel transport públic i el tren és manté inalterable, tot i que ja ha patit en la seva pròpia pell els efectes del que Renfe anomena «incidències» i que els comuns dels mortals diem «avaries». Un home de conviccions, fins i tot en això.

Qui també ha hagut de posar-se al dia amb les oscil·lacions de l'Euríbor, és l'exalcalde de Roses, Carles Pàramo. Ell segueix com a regidor de l'oposició, però perdre l'alcaldia, i de rebot també la presidència de la Diputació de Girona, l'ha obligat a recuperar la feina que li guardaven –per excedència- a una altra caixa d'estalvis, la de Girona. Pàramo treballava, fins l'any 1993, a l'oficina de Roses de la Caixa de Girona, però ara s'ha reincorporat a la mateixa entitat financera, però també a Girona. «Almenys podré dedicar-me més tranquil·lament a parlar d'hipoteques i no de temes polítics, com m'hauria agradat si m'hagués quedat a Roses», diu. I és que ja se sap que això de passar d'alcalde a treballar en una feina d'atenció al públic té els seus inconvenients.

Qui no tindrà aquests problemes és el tercer ex: Xavier Sanllehí, de Castelló. La seva intenció era tornar a exercir de psicòleg clínic, o bé d'administrador de finques, dues de les feines que havia desenvolupat abans d'arribar a l'alcaldia de Castelló d'Empúries, l'any 1995. Però la política també té sorpreses i ha estat escollit pel seu partit –CiU- com a diputat provincial, tasca que exercirà en dedicació exclusiva, però també a l'oposició. «Seré el representant de CiU pels temes de l'Alt Empordà a la Diputació de Girona i això és també un gran volum de feina», recorda.

A l'Escala, Josep Maria Guinart és ara portaveu de l'oposició, després de també dotze anys al capdavant de l'Ajuntament. En el seu cas, però, la pèrdua del poder municipal no ha trasbalsat els plans vitals. És, podríem dir, com l'ex que encara no ha marxat de casa. Guinart manté així la seva dedicació política com a diputat al Congrés, com a mínim fins a les eleccions generals previstes per a principis de l'any vinent.

> el seu no és un divorci convencional, però sí una separació després de molts anys

Com que tots quatre han perdut l'alcaldia en circumstàncies molt diferents, les seves valoracions polítiques també són sovint antagòniques. Armangué prefereix no fer-ne, perquè considera que no seria prudent, des de la seva posició, reflexionar en veu alta sobre el nou govern de la capital altempordanesa, i menys encara en aquesta etapa inicial. «Sóc un observador a distància de la vida municipal i ho faig amb la màxima prudència i respecte, per la qual cosa no és bo ni desitjable que transmeti les meves opinions», diu. La resta s'ho miren de més a prop, però mantenen la treva, no escrita, de donar un marge de cent dies als nous governs. HR

> tots quatre han perdut l'alcaldia però les valoracions en veu baixa sovint són antagòniques, públicament o no en volen parlar o mantenen la treva dels cent dies per dir-hi la seva